

MÁRKY IMRE

Mickiewicz

(Halálának századik évfordulójára)

*Lengyel szabadság, litván rengeteg —
Azért rajongtál, ebben elmerengtél...
A múlt s a nép, a vérhabos Nyemennél
Szilaj, balsorsos, hősi, gyermeketeg...*

*G r a z y n a szíve s kardja nem remeg;
Maryláért a vágy tükrébe lestél;
A vén Csatirdah szűz ormán jeges tél;
P a n T a d e u s z -ban íz-vér-lengyelek...*

*Homérosz mintád, Goethe hű barát volt,
Említi Puskin krími útadat...
(Volt még sok útad, mind gyásszal szegett.)*

*Nyögött néped vad elnyomás alatt —
De lázadt lelked nem hiába lángolt:
Szabadság napja sűt hazád felett!*

GOETHE

Faust II. (részlet)*

II. felvonás

Magasan boltozott, szűk, gótikus szoba.
Valamikor Fausté volt. Változatlan.

Mephistopheles

Függöny mögül lép elő. Mialatt felemeli
azt és hátranz, Faust látható egy ósdi
ágyon, elnyújtózva.

*Nyugodj itt, balga! Fogvatart.
Szerelmed oldatlan köteléke.
Akit Helena megzavart,
Nem tér az egyhamar észre. (Körülnéz.)
Tekintetem hiába jár le és fel,
Nem változott, minden a régi itt;
A színes ablak borúsabb kevéssel,
A pókháló több egy kicsit.
A tinta beszáradt, a papír fakó,
De minden a helyén maradt; a
Toll is még itt található,
Amellyel Faust magát nekem eladta.
Igen! a szár legbelsején*

*A vér, amit kicsaltam tőle én.
Ily ritka kincshez, ha ki gyűjti, tán még
A legnagyobbnak is csak gratulálnék.
Régi szögén a bunda-féle óság,
S eszembe jut az egyszeri bohóság,
Mint oktattam a gyermeket,
Ki, ifjú, ma is azon rág, lehet.
Valóban újra lenne kedvem,
Hogy prémköpenybe rejtsem el magam,
S ahogy a docens szokta, pöffeszkedjem,
Mint aki tudja, hogy igaza van.
Tudós kedvére van e munka,
Az ördög régesrég megúnta.*

(Megrázza a leakasztott bundát; rovarok,
molyok, farfarellák szállnak ki abból.)

Rovarok kara

*Köszöntünk! köszöntünk,
Vén mesterünk!
Dongunk, lebegünk mi,*

* A műfordító hamarosan-elkészülő teljes Faustjából.